

G. TOPÎRCEANU

Balade Vesele și Triste

I A Ș I
INSTITUTUL DE ARTE GRAFICE ȘI EDITURĂ
„VIAȚA ROMINEASCĂ“
1920

D. 307

RC 288/11

Biblioteca Centrală Universitară
BUCUREȘTI

Cota / 118974
Inventar / 42547

B.C.U. Bucuresti

C427547

PREFAȚA

Am plâns și eu în versuri pesimiste
Amorul meu dintâi, ca orice om.
Și poate că aș fi sporit c'un tom
Biblioteca sufletelor triste.

Dar azi vă dau o veselă agapă
De inedite și răzlețe pagini:
Durerea mea, topită în imagini,
Dispare ca un fulg de nea în apă...

Se schimbă 'n glume lacrămile clare :
Simbolice baloane-de-săpun
Plutesc de-asupra vântului nebun
Stârnit de reci curente literare.

Și 'n existența lor cea efemeră,
Cu străvezii păreți de-abia închid
O parte mică din eternul vid, —
Și totuși cer un loc în atmosferă...

O, indulgentă Critică postumă !
Să nu le 'nțepi cu vârful unui ac,
Că rând pe rând baloanele de spumă
În lacrimi grele iarăș se prefac.

NOAPTE DE MAI

Sărman cismar !

Ce demon te-a ursit să stai
Pe trepiedul tău barbar,
In noaptea limpede de Mai ?...

O șoaptă prinde să 'nfioare
Umila ta singurătate.
Prelung și rar în depărtare
Un clopot miezul nopții bate.
Coboară vremea ca o apă
Nestăvilită 'n lunga-i cale,
Și fiecare ceas îngroapă
Comoara tinereții tale.

Ca niște ritmice ciocane
Răsună pașii pe asfalt :
Sunt ghete mari „americane“
Și ghete mici cu tocu 'nalt...
Acum odaia-ți pare mică,
Te uiți cu silă împrejur:
Un fum subțire se ridică
Din lampa ta cu abajur...
Și iată, ca 'n atâtea rânduri
Ai devenit sentimental,
Privind cu ochii duși pe gânduri
Pantoful delicat de bal :
In căptușala-i de mătasă
Te 'ndeamnă visul tău curat
Să pui o formă grațioasă
De picioruș aristocrat...

.
O vezi la bal.. așa, înaltă
Și elegantă ca o floare...
In ploaie de *confetti* saltă
Părechile dănțuitoare.

Și visul tău acum te-arată
Frumos ca un locotenent,
Când vii în fața ei deodată
Și-i faci ușor un compliment :
— Dansați cu mine, domnișoară ?
— *Mersi !* răspunde ea încet...
Și 'n luxul care vă 'nconjoară
O strângi la pieptul tău, discret.
Te prinde redingota bine,
Sunt mândre ghetetele de lac.
Zâmbești, încrezător în tine...
Apoi, când muzicile tac,
La braț vă strecurați afară
Prin parcul liniștit, să stai
Cu ea pe-o bancă solitară,
În noaptea tainică de Mai..

Și-ți tremură de-odată mâna
Când te gândești c'ai săruta
În raza lunei, pe stăpâna
Pantofului din mâna ta.

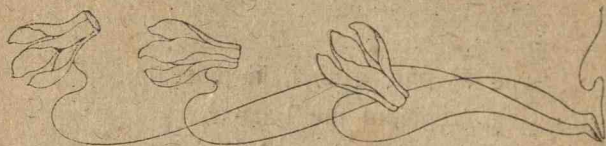
O, mâna ta rudimentară,
Cu piele aspră, de toval!..

Acum în pieptul tău coboară
Revolta caldă, ca un val.
Alungi vedeniile triste
Din lumea celor fericiți,
Și mii de gânduri anarhiste
S'aprind în ochii tăi trudiți.
O, cum ai răscula norodul,
„Sărmana plebe care-asudă“, —
Ai da nebun cu calapodul
În rânduiala asta crudă !
Va trebui să vie-odată
Acel feeric viitor...
Și 'n mintea ta înfierbântată
Te vezi de-odată — orator :
Inflăcărat rostești tirade,
Pornești mulțimea după tine ;
Se 'nalță mii de baricade
Și cad palatele 'n ruine.
Tu vezi în noapte mii de torții,
Femei cu părul despletit, —
Prin aer trece duhul morții
Ș'al răzbușării vânt cumplit !...

...Dar pân' atunci, la judecată,
Pe trepiedul tău barbar,
Cu fruntea 'n mână răzimată
Ai adormit...

Sărman cismar!

BALADA POPII DIN RUDENI

De la târg la Vadul-Mare
Taie drumul prin pœni,
Legănându-se călare,
Popa Florea din Rudeni.

Și 'n priveliștea bogată,
Sus pe culme, jos pe drum,
Iarna palidă și arată
Plăzmuirile de fum.

Somnul revărsat în fire,
Gerul sfânt al Bobotezii
A 'nchegat argint subțire
Peste faldurii zăpezii
Și legând în ghiață stropii,
Bura care 'n aer joacă,
A țesut pe barba popii
Fire lungi de promoroacă.

Bolta sură ca cenușa,
Codrii vineți—dorm adânc.
Sună numai căldărușa
Atârnată de oblânc.

Bate Surul din potcoavă
Drum de iarnă, fără spor,
Calcă rar și cu zăbavă
Lunecușuri de pripor.
Și 'n tăcerea care crește,
Adâncit ca 'ntr-o visare
Popa când și când șoptește,
Legănându-se călare...

Scutură din treacăt salbe,
Reci podoabe care mint.
Surpă bolți de ramuri albe
Cu portaluri de argint.
Lângă drum bătut de sănii
Unde malul stă să cadă,
Vede urme de dihanii
Instelate pe zăpadă.
Iar pe culmea unei creste,
Amețit de zare multă,
Strânge frâul fără veste,
Și 'mpietrit pe cal ascultă...

Nici o șoaptă, nici un ropot...
Numai din adâncuri sure,
Vine vuet lung de clopot
Peste întinderi de pădure...
Lung îi sună în ureche, —
Pe când el cu grijă scoate
Pântecoasă ploscă veche
Din dăsaga dela spate.

Și cu plosca ridicată,
Zugrăvit pe cerul gol,
Popa capătă de-odată
Măreție de simbol...

*

Colo 'n vale, unde drumul
Taie luminișuri rare,
Printre plopî se vede fumul
Hanului din Vadul-Mare.
Calul, vesel, simte locul
Și s'abate scurt din cale, —
C'a 'nvățat și dobitocul
Patima sfinției sale...

Iar hangița ese 'n ușă,
Bucuroasă de câștig.
Ochii-i rîd spre căldărușă:
— Frig, părinte ?
— Strașnic frig !

BALADA MORTII

Coborâ pe Topolog
Dintre munți, la vale...
Și la umbra unui stog
A căzut din cale.

In ce vară? In ce an?...
Anii trec ca apa...
El era drumeț sărman
Muncitor cu sapa.

Oamenii l-au îngropat
Intr-un loc aiurea,
Unde drumul cătră sat
Taie 'n lung pădurea.

Și de-atunci, lângă mormânt,
Plopi cu frunză rară
S'au sbătut ușor în vânt,
Zile lungi de vară.

Soarele spre asfințit
Și-a urmat cărarea.
Zi cu zi l-au troenit
Vremea și uitarea...

Dimineața, ca un fum
Țrcă pe coline.
Svon de glasuri din spre drum
Până 'n preajmă-i vine.

Peste vărfuri lunecând
În argint, condurii
Infioară când și când
Liniștea pădurii...

Numai colo 'ntr-un frunzar
Galben în lumină,
Stă pe-o creangă de arțar
Pasăre străină.

Stă și-așteaptă fără glas
Parcă, să măsoare
Cum se mută, ceas cu ceas,
Umbra după soare...

*

Astfel, tot mai neștiut
Spre adânc îl fură
Și-l îngroapă 'n sinu-i mut
Veșnica Natură.

Vara trece ; pe cărări
Frunza 'n codri sună,
Trec cernite înserări,
Noți adânci cu lună.

Iar când norii 'nvăluiesc
Alba nopții Doamnă,
Peste groapa lui pornesc
Vânturi lungi de toamnă...

CC 427547 =

BALADA MUNȚILOR

I

S'au ivit pe rând în soare
Jos, la capătul potecii,
Turma albă de mioare,
Noatinele și berbecii.
Sunet de tălângi se 'ngână.
Subt poiana din Fruntarii,
Zăbovește 'n deal la stână
Baciul Toma cu măgarii.

El se pleacă din cărare
Și tot leagă și desleagă,
Cumpănește pe samare
O gospodărie 'ntreagă :
Maldăr de tărături grele
Cu dăsagi, căldări și pături, —
Că de-abia pot sta sub ele
Doi măgari voinici alături.

Gata!... Baciul stă pe gânduri,
Peste frunte mâna 'și duce.
Se ridică 'n două rânduri
Și domol își face cruce.
Apoi cată lung spre creste
Și spre țarcurile goale...
Și convoiul fără veste
A pornit încet la vale.

*

Cerul și-a schimbat veșmântul
Ploaia parcă stă să 'nceapă.
Printre brazi coboară vântul
Ca un foșnet lung de apă.

Adâncit în gânduri multe
Baciul stă și nu-și dă seamă
C'a rămas în loc s'asculte...

După el, călcând cu teamă,
Merg tăcuții lui prietini
Prin sălbatice-pripoare,
Pe subt poale verzi de cetini,
Pe potecă fără soare, —
Ori străbat în pas alene
Luminișuri fără flori,
Singuratice poene
Cu mesteceni visători...
Rar trezesc în a lor cale
Câte-o piatră subt copită.
Iar când drumul se prăvale
Jos, la coastă povârnită,
Calcă baciul ca pe gratii
Și-i strunește blând cu gura:
— Câtinel, feciorii tatii,
Ca să n'o pornim de-a dura!...

II

Astfel, turmă după turmă
Pleacă toamna de la stâni,
Și rămân pustii în urmă
Munții singuri și bătrâni.

Astăzi ca și-odinioară,
Cât s'afundă 'n vreme anii,
Ei văzură cum coboară
Pe cărări de plai ciobanii,
Când pe soare, când pe ploaie,
Vreme multă, fără număr,
Cu căciula lor de oaie
Și cu sarica pe umăr, —
A trecutului vii moaște
Peste care vremea crește :
Culmea verde mi-i cunoaște,
Stânca sură mi-i iubește...

Iar în urma lor, pe sară,
Astăzi ca și alte-dăți,
Lunga liniște coboară
Peste mari singurătăți.

Toamna cu-a ei albă frunte
Și cu galbenii-i conduri,
A lăsat argint pe munte
Și rugină pe păduri...
La răspântii crește stogul
De foi moarte de curând.
Strigă 'n vale Topologul
Și-a lui voce, când și când
Ca o larmă omenească
Până sus pe culmi tresăre,
Preajma mută s'o trezească
Din senina ei visare...

Tot mai jos apoi se lasă
Poala norilor pe munte.
Vin din iarna 'ntunecoasă
Zile lungi cu ploi mărunte.

Neguri mari încep să cadă,
Se târăsc în jos, pe plai.
Pe păduri se strâng grămadă
Falduri albe de buhai.
Brazii stau în nemișcare,
Printre ramuri ploaia pică.
N'ici o creangă nu tresare,
Nici un sbor de păsărică...
Numai ferigile ude,
Putregaiul și bureții
Își trimet mirezme crude
În desimea groasă a ceții.
Trunchiuri strâmbe, răsturnate,
Scorburile și buștenii
Cu-a lor cioturi, pe 'nserate
Umplu codrii de vedenii.
Sihla mută se 'nfioară.
Speriat, dintr-un hățiș,
Pui sfios de căprioară
A eșit la luminiș...
Cu blănița sgriburită,
Spăimântat privește în urmă...
Clipa pare 'ncremenită...
Fagii mari suflarea 'și curmă,

Brazii stau s'o ia la fugă...
Printre trunchiurile rare,
S'a ivit pe-o buturugă
O cumplită arătare..
Dar nu-i nime să-i zărească
Trupul hâd și deșirat,
Fața galbenă de iască,
Nasul — ciot de brad uscat...
Nici nu vede, nici n'aude.
Doar își scutură pe-o mână
Părul ei de vreascuri ude,
Fruntea plină de țărână.
Și cum stă cu ceața 'n spate
Istovită lângă trunchi,
Rădăcini și crăci uscate
Li atârnă pe genunchi.
Negurile-i sug puterea,
Ochii-i nemișcați și suri
Chiamă noaptea și tăcerea
Din adâncuri de păduri...

III

Și se duc pe nesimțite
Nopți pustii și zile reci,
Cum s'adună, putrezite,
Frunze moarte pe poteci.
Colo sus, culcat pe-o rână,
Stă Negoiful mohorît
Cu-a lui negură bătrână
Care-i ține de urit...
Fulgi încep apoi să cadă.
Firea și doarme somnul ei
Amorțită sub zăpadă.

Iar târziu, la Sfântu-Andrei,
Când cobori de la povarnă
Printre plopi subțiri și rari,
In senină zi de iarnă,
Vezi departe munții mari
Cum își zugrăvesc în soare
Piscuri vinete spre cer,
Povârnișuri sclipitoare,
Brazi împodobiți de ger,

Atârnați ca niște salbe
Pe grumajii lor de stânci,
Peste plaiurile albe
Și prăpăstiile-adânci.

PASTEL SENTIMENTAL

O, e-atât de bine când pe drumuri ninse
Întâlnești o casă cu lumini aprinse,
Un ogeac din care se ridică fum, —
Când te prinde noaptea călător la drum!

Sania coboară clijul de pădure.
Fug în urma noastră luminișuri sure
Și 'n singurătatea care ne petrece,
Peste vârf de arbori asfințitul rece
Străbătând podoaba crengilor subțiri,
Luminează 'n aer bolți de trandafiri...

Dar amurgul palid a 'nceput să scadă.
Noaptea, ca un abur, crește din zăpadă.
Se ivesc departe măguri de hotar,
Intr-un loc se face drum pustiu de car,
Și-o fântână strâmbă pe lumina zării
Pare-că sporește liniștea 'nserării...

Drum de vis! E clipa mutei agonii
Când alaiul Noptii trece pe câmpii;
Când singurătatea umbrele 'și arată,
Când departe 'n șesuri Ziuă alungată
Lângă reci fruntarii alergarea 'și curmă,
Cu ochi mari de spaimă să privească 'n urmă,—
Să-și adune 'n locul unde-a 'ncremenit
Peste sini de gheață părul despletit.

Ca 'ntr-o presimțire sufletul ți-e 'nchis.
Unde ești? Îți pare că trăești un vis..
Treci, lăsând în urmă, la răspântii mute,
Umbre solitare și necunoscute;

Treci, ducând o parte din tristețea lor,
Un suspin, o rugă, un zădărnice dor, —
Iar târziu, când taina dimprejur te chiamă
Și-ți strecoară 'n suflet un fior de teamă,
Singur cu povara cugetului tău
Te cuprind de-odată lungi păreri-de-rău,
După-o fericire care întârzie,
După câte n'au fost, dar puteau să fie,
După cele duse pentru totdeauna...
Astfel, cu mirare, te trezești când luna
Luminează somnul unei lumi din basme,
Iar omătul umple noaptea de fantasme.

O, e-atât de bine când pe drumuri ninse
Întâlnești o casă cu lumina aprinse,
Un ogeac din care se ridică fum,
Când te prinde noaptea călător la drum.

NOAPTE DE IARNĂ

Cad din cer mărgăritare
Pe orașul adormit...

Plopilor, umbre solitare
În văzduhul neclintit,
Visători ca amorezii
Stau de veghe la fereastră,
Și pe marmura zăpezii
Culcă umbra lor albastră.

Iarna !... iarna tristă 'mbracă
Streșinile somnoroase,
Pune văl de promoroacă
Peste pomi și peste case.
Scoate-o lume ca din basme
In lumini de felinare, —
Umple noaptea de fantasme
Neclintite și bizare.
Din ogeagul de cărbune
Face albă colonadă,
Și pe trunchiuri negre pune
Capiteluri de zăpadă,
Iar prin crengile cochete
Flori de marmură anină, —
O ghirlandă de buchete
Care tremură 'n lumină.
Reci podoabe 'n ramuri goale,
Plouă fără să le scuturi
Ici, risipă de petale
Colo, roi ușor de fluturi...

* * *

Și din valul de zăpadă,
Ca o mută arătare,
Legănându-se pe stradă
Un drumeț ciudat apare...
Vine cu popasuri multe,
Face 'n calea lui mătăanii.
Câte-odată stă s'asculte
Clopoței de la sănii.
Alte ori uimit tresare,
Dă din mâni șoptind grăbit, —
Parcă spune-o taină mare
Unui soț inchipuit...
Ca o umbră din poveste
Se strecoară 'ncet, — și iar
Stă 'n lumină, fără veste
Răzimat de-un felinar.

Chipul lui se lămurește;
Pare 'nduioșat acum...
Visător și lung privește
Casele de peste drum:

Poartă mică... pomi în floare...
O fereastră luminată...
Streșini albe de ninsoare..
Toate-i par ca altădată!

Și păreri-de-rău trecute
Cad pe inima-i trudită,
Ca un stol de pasări mute
Pe-o grădină părăsită.

— „Bulgăraș de ghiață rece,
Iarna vine, vara trece
Și n'am cu cine-mi petrece...
Bulgăraș topit în foc,
Dacă n'am avut noroc!

.....
Dacă n'am avut noroc..“

Glasul, inecat, se curmă.
Omul, șovăind în stradă
Pleacă iar, lăsând în urmă
Pete negre pe zăpadă.

* * *

Iar la geamul ce scânteie
În lumină de departe,
Mână albă de femee
Dă perdelele 'ntr-o parte.
Și 'n fereastra luminată
Printre al e crengi în floare,
Zâmbitor, ca *altădată*,
Chipul ei schimbat răsare.

Dar privindu-l cum se duce
În lumini de felinare,
Ea rizând își face cruce,
Trage storul, — și dispăre...

NOAPTE DE TOAMNĂ

Murmur lung de streșini, risipite șoapte
Cresc de pretutindeni și se pierd în noapte.
Rare ori prin storiuri o lumină scapă
De-mi aprinde 'n cale reci oglinzi de apă
Și-mi trimite 'n față raza ei răsfrântă...

Ploaia bate 'n geamuri, streșinile cântă.

Dar treptat, cu larmă potolită scade
Cântecul acestui tremur de cascade.
Tot mai des în preajmă umbre vii răsar,
Ploaia peste case pică tot mai rar
Și 'n grămezi de neguri' apele se strâng...

Lumea întreagă doarme, streșinile plâng.

Până când o rază de argint, în zare,
Lămurind pe boltă straturi de ninsoare,
Lin desface umbra și de crengi anină
Scânteri albastre, boabe de lumină.
Iar acum, din taina cerului deschis,
Peste firea mută cad lumini de vis
Și 'n troene albe norii se desfac...

Dar când ese luna, streșinile tac.

Dormi, iubire dulce!...
Numai eu întârziu singur pe cărare
Farmecul acestei clipe călătoare...
Gândurile mele vin să te deștepte
Din pridvorul tainic să cobori pe trepte, —
Să cobori în toamna limpede și rece
Și plângând cu mine clipa care trece,
Să-mi sporești durerea ceasului târziu
Când, străin de tine, sufletu-mi pustiu
Va porni zădarnic, rătăcind pe drum,
Să sărute urma pașilor de-acum.

IN DRUM

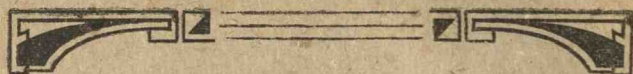
Peste firea mătă doarme
Cerule plin de stele.
Patru plopi/ascund în umbră
Casa dragei mele.

Dar mi-a fost pe semne calea
De-un dușmăn ȳrsită :
Am găsit lumina stinsă,
Ușa zăvorită...

De trei nopți aceeași cale
Bate călătorul.
Cine n'are dor pe vale
Nu-mi cunoaște dorul...

Gânduri triste, mâne-sară
Viu, în ciuda voastră, —
Și de-o fi zăvor la ușă,
Intru pe fereastră !

SINGURI

Dormi !... Un val de aer umed am adus cu mine 'n casă.
Tremurând s'a stins văpaia luminării de pe masă.
Iar acum numai ochiul de jăratie din cămin
Licărește 'n umbra dulce, ca o piatră de rubin.

Bate vânt cu ploaie 'n geamuri și e noapte
[neagră-afară.
Plânsul streșinii suspină ca un cântec de vioară
Monoton, șoptind povestea unei vremi de mult uitate .
Nici ● rază nu pătrunde prin perdelele lăsate

Ci 'ntunericul prieten stăpânind până departe,
Și de lume și de lacrimi fericirea ne-o desparte...
Singur eu veghez în noapte... Ploaia curge tot
[mai tare...
Și m'apropii, ochii negri să-i deschid cu-o sărutare.

AMINTIRE

Am stat o clipă 'n loc s'ascult,
Ce freamăt lung s'aude?...
Doar vântul apa scutură
Din ramurile ude.

Și pașii mei foșneau ușor
Pe frunzele cărării.
Mergeam în noapte tremurând
De chinul așteptării.

La stânga codru întunecat,
Grădina 'n mâna dreaptă
Și 'n fund, o casa între plopi...
Iubita 'n prag m'așteaptă.

Așa, țin minte ca acum,
Când ne chemam în șoapte
Prelung, departe, a țipat
O pasăre de noapte.

Mi se părea, când ascultam
Copacii mari din față,
Că dușmani răi și nevăzuți
Vor să mi-o ia din brață.

Și-atunci bolnav o sărutam
Pe ochii mari, pe tâmpile,
Și 'n taină parcă așteptam
Un rău să mi se 'ntâmpile...

În zori de zi ne-am despărțit.
Cântau în sat cocoșii
Iar norii de la răsărit
Pluteau în flacări roșii.

Ș'acum sunt singur... și-i târziu...
Iubita mi-e departe.
Mă arde 'n suflet dorul viu,
Și zilele mi's moarte.

RAPSODIE DE VARĂ

I

Cine-ar putea să-mi spună
Câți secoli au trecut
De-o lună,
De când nu te-am văzut ?...

Salcâmi plini de floare
Se uită lung spre sat,
Și în soare
Frunzișul legănat

Le-atârnă ca o barbă...
Acolo mi-am găsit
În iarbă,
Culcușul favorit.

Acolo, ca 'ntr-un templu,
De-atâtea dimineți

Contemplu

O tufă de scaeți,

Pe când departe 'n zare,
Mirat ca' un copil,

Răsare

Un astru inutil...

Iubito, fără tine
Incepe-o nouă zi...

Dar cine

Le poate socoti ?

Că zilele 'n restriște
Se 'nalță și apun

Ca niște

Baloane de săpun..

Din ochii mei dispare
Mirajul interpus,
Pe care
L-am zugrăvit mai sus,

Și 'n ochii mei de-odată,
Ca 'n alte dimineți,
S'arată
O tufă de scaeți...

III

Acum natura 'ncepe
Cu tainicul ei glas
Din stepe
Să cânte 'ncet pe nas.

Prin ierburile crude,
Sub cerul fără fund,
S'aude
Un bâzâit profund

IV

Și 'n vremea asta, oare, —
Când eu visez mereu
La soare, —
Ce face dorul meu ?

Iubirea mea nebună
De-abia trezită 'n zori
Adună
Mănunchiuri mari de flori.

Se 'ntreabă : ce să facă ?...
Și făr' a pregeta
Ea pleacă
Intins, la casa ta.

Și nici nu bagi de seamă
Cum pasul ei ușor
Cu teamă
Se urcă pe pridvor...

Atunci tresari de-odată
Și parcă-ți pare rău.

Mirată,

Te uiți în jurul tău, —

Dar ea 'ntr-un suflet vine,
Cu părul desfăcut,

La mine,

Să-mi spue ce-a făcut...

Așa, spre zarea largă,
Pe zi de-atâtea ori

Aleargă

Pe drumuri lungi de flori.

V

Târziu, când peste lanuri

Coboară spre câmpii

Noianuri

De umbre argintii ;

Când luminosul crainic,
Luceafărul stingher
 Și tainic
S'aprinde iar pe cer,

Și cu lumină nouă
Sclipește ca un strop
 De rouă
Pe vârful unui plop,

Iubirea mea fugară
De-abia s'a liniștit.
 Și-afară,
Ca un copil trudit,

Pe-un maldăr de sulfine,
Cu cel din urmă gând
 La tine,
Adoarme suspinând...

CÂNTECE

I

O, vis al iubirii trecute !
Sunt singur ; omătul târziu
Pătează aleele mute
Și parcul e încă pustiu.

Văd iarăș castanii și plopii.
Prin ramuri suspine străbat.
Acum cu sfială m'apropii
De banca pe care ai staț.

Și pieptul începe să-mi bată.
De sus fluturând a căzut
Pe bancă o foaie uscată,
O frunză din anul trecut...

II

Frumoasă ești, pădurea mea,
Când umbra 'i încă rară
Și printre crengi adie abia
Un vânt de primăvară...

Când de sub frunze moarte ies
In umbră viorele,
Iar eu străbat huceagul des
Cu gândurile mele...

Când strălucesc subț rouă grea
Cărări de soare pline, —
Frumoasă ești, pădurea mea,
Și singură ca mine...

LÂNGĂ ȚĂRM

Lângă țărmul tristei mări
M'am oprit pe-o stâncă.
Apa tremură spre zări,
Verde și adâncă.

Sufletu-mi, împovărat
De-o iubire moartă,
Se ridică ne 'mpăcat
Și cu el o poartă,

Cum își duce greu în sbor
Vulturul de mare
Peste valuri călător,
Prada moartă 'n ghiare.

BROAȘTELE

Am ascultat din umbră cântarea lor înaltă.
Buchetele de trestii dormeau cu foșnet lin.
Era o lună plină în fiecare baltă
Și 'n fiecare uindă o piatră de rubin.

Iar nuferii, pe care lianele-i desgroapă
Când i-a 'ncheșat în tremur lumina unui val,
Păreau luceferi galbeni, căzuți adânc în apă
Să 'nsemne calea lunei spre 'ntunecatul mal.

Ostroave mari de umbră închipuiau corăbii
Și papura, mișcată în treacăt de zefiri,
Nălță de-asupra apei tremurătoare săbii
Prin pânza de lumină a undelor subțiri.

*

Și broaștele semețe cântau cu glasuri multe..
De sus, din înălțime, privindu-și fața 'n lac,
Un nour singuratic stătea uimit s'asculte
Cum bat ca toaca toate și-o clipă toate tac.

Se ridicau departe prelungi bățai din palme
Și note-adânci de flaut ieșeau de jos, din stuh,—
Părea că lapidează tăcerea nopții calme
O grindină de note zvârlite în văzduh.

Și cum de-asupra apei s'amestecau într-una
Umplând singurătatea de freamăt viu, părea
Că toate laolaltă apostrofează luna,
Că fiecare broască se ceartă cu o stea.

Erau ocări în larma lunaticii orhestre
Și rugă arzătoare în tainicul ei svon :
Spuneau Nemărginirii durerile terestre
Cu imnul lor zadarnic, solemn și monoton...

*

Cum le-ascultam din umbră aquatica faufară,
Sub cerul vast al nopții cu ele-am retrăit .
O noapte luminoasă din Era Terțiară,
Nefericit și singur ca primul troglodit.

RAPSODII DE TOAMNĂ

I

A trecut întâi o boare
Pe de-asupra viilor,
Și-a furat de prin ponoare
Puful pădărilor.

Cu acorduri lungi de liră
I-au răspuns fânețele.
Toate florile șoptiră,
Intorcându-și fețele.

Un salcâm privi spre munte
Mândru, ca o flămură.
Solzii frunzelor mărunte
S'au sburlit pe-o ramură.

Mai târziu, o coțofană
Fără ocupație,
A adus o veste 'n goană
Ș'a făcut senzație :

Ci-că 'n munte, la povarnă,
Plopii și răsurile
Spun că vine-un vânt de iarnă
Răscolind pădurile

Și-auzind din depărtare
Vocea lui tiranică,
Toți ciulinii pe cărare
Fug, cuprinși de panică...

Svonul prin livezi coboară.
Colo jos, pe mlaștină,
S'a 'ntâlnit un pui de cioară
C'un bătlan de baștină

Și din treacăt îi aruncă
Altă veste stranie, —
C'au pornit-o peste luncă
Frunzele 'n bejanie !...

II

Intr-o clipă, alarmate
Ies din șanțuri vrăbiile.
Papura pe lac se sbate
Legănându-și săbiile.

Un lăstun, în frac, apare
Sus pe-un vârf de trestie,
Ca să ție-o cuvântare
În această chestie.

Dar broscii din răstoacă
Îl insultă 'n pauze
Și din papură-l provoacă
Cu prelungi aplauze.

Lișițele 'ncep să strige
Ca de mama focului.
Cocostârci, pe catalige,
Vin la fața locului.

Un tânțar nervos și foarte
Slab de constituție,
În zadar vrea să ia parte
Și el la discuție

Când de-odată un erete
Polițai din naștere,
Peste baltă și boschete
Vine 'n recunoaștere,

Cu poruncă de la centru
Contra vinovatului,
Ca să-l aresteze pentru
Siguranța statului.

De emoție, în surdină,
Subt un snop de bozie,
O păstae de sulcină
A făcut explozie.

III

Florile 'n grădini s'agită.
Peste straturi, dalia,
Ca o doamnă din elită
Iși îndreaptă talia.

Trei petunii subțirele
Farmec dând regretelor,
Stau de vorbă între ele :
— „Ce ne facem, fetelor ?...“

Floarea-Soarelui, bătrână,
De pe-acum se sperie
C'au să-i cadă în țărână
Dinții, de mizerie

Și cu galbena ei zdreanță
Stă 'n lumina mătură,
Ca un talger de balanță
Aplecat pe-o latură...

Intre gâze, fără frică
Se re 'ncep idilele.
Doar o gărgăriță mică
Blestemându-și zilele,

Necăjită cere statul
Unei molii tinere,
Că i-a dispărut bărbatul
In costum de ginere.

Imprejur îi cântă 'n șagă
Greerii din flaute.
Uf, ce lume, soro dragă!
Unde să-l mai caute?...

L-a găsit sub trei grăunțe
Mort de inaniție,
Ș'acum pleacă să anunțe
Cazul la Poliție.

IV

Buruienele 'ngrozite
De-așa vremi protivnice,
Se vorbiră pe șoptite
Să se facă schivnice.

Și, cum știe-o rugăciune
Doamna măsălarıță,
Tot soborul îi propune
S'o aleagă stariță.

Numai colo sus, prin vie,
Rumenele lobode
Vor de-acuma 'n văduvie
Să trăiască slobode,

•Vezi ! de-aceea, mătrăguna
A 'nvăţat un brusture
Să 'le spue 'n faţă una
Care-o să le usture !...

Jos, pe-un vârf de campanulă
Pururea 'n vibraţie,
Şi-a oprit o libelulă
•Sborul plin de graţie.

Ca un mic plesiosaur
Trupu-i fin se clatină,
Juvaer de smalt şi aur
Cu sclipiri de platină.

V

Dar de-odată, pe coline
Scade animaţia...
De mirare parcă'şi ţine
Vântul, respiraţia.

Sboară vești contradictorii.
Se 'ntretaie știrile...
Ce e?... Ce e?... Spre podgorii
Toți întorc privirile...

lat'o!... Sus, în deal, la strungă,
Așternând pământului
Haina ei cu trenă lungă
De culoarea vântului,

S'a ivit pe culme Toamna,
Zâna melopeelor,
Spaima florilor și Doamna
Cucurbitaceelor...

Lung își flutură spre vale,
Ca 'ntr-un nimb de glorie,
Peste șolduri triumfale
Haina iluzorie.

Apoi pleacă mai departe
Pustiind cărările,
Cu alai de frunze moarte
Să colinde zările.

,
.

Gâze, flori întârziate !
Muza mea satirică
V'a 'nchinat de drag la toate
Câte-o strofă lirică

Dar când știu c'o să vă 'nghețe
Iarna mizerabilă,
Mă cuprinde o tristețe
Iremediabilă...

P A S T E L

Din asfințit, de peste munte,
Reflexe roșii de amurg
Se sfarmă 'n licăriri mărunte
Și 'n Dunărea umbrită curg.

Dar unda tulbure le 'ngroapă
Când, sub răchițele din cale,
De-abia mai tremură pe apă
Ca niște coji de portocale.

Acolo jos, peste cununa
Intunecatului boschet,
Sclipește 'n aer semiluna
Din vârful unui minaret

Și parcă zugrăvit anume,
Iși culcă umbra până 'n mal
Ostròvul, izolat de lume,
Ca un castel medieval...

El pare-o navă fermecată
Ce-a ancòrat aici, sub munte,
Minune îndelung visată
De valul Dunării cărunte !

A așteptat în nopți senine
Strălucitoarea dimineață,
Când din adâncul apei line
S'a ridicat la suprafață

Ca o grădină plutitoare
Cu pomi și pasări împreună,
Cu florile-i ce rid în soare
Și noaptea tremură sub lună...

DESPĂRTIRE

Trec pâlcuri de răchită și stâlpii fug într-una.
Pe cer, în clarul zilei, ne urmărește luna, —
Și trenul de-o potrivă la 'ntrecere cu ea
Aleargă peste câmpuri... Adio, draga mea!

Adio! Gândul doarme și sufletu-mi veghiază.
Lăimit mă uit cum joacă pe mâna mea o rază...
Vecinul mă privește cu ochii plini de somn.
O muscă întârzie pe fruntea unui domn...
Iubito, simt în urmă-mi cum zările se mută,
Cum se distramă 'n aer chemarea mea pierdută,
Și lacrimile tale pe suflet mi s'abat
Ca stropii mari de ploaie pe-un lan de grâu uscat...

În marea de lumină surîde 'ntreg pământul.
Un pom aleargă 'n urmă de parcă 'l duce vântul.
Din galbena rotire de lanuri se desfac
Cicoarele albastre și florile de mac...
O, de-aș putea viața să mi-o prefac în floare,
Acum ți-aș arunca-o din goană la picioare !

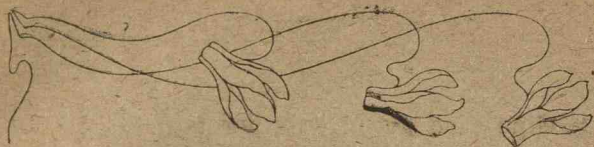
Și dacă pentru tine aș vrea să uit că sufăr,
S'arunc în vânt afară scrisorile din cufăr,
Mă sfâșie, ca spinii, părerile-de-rău
Și 'n inimă-mi răsună adânc, suspinul tău.
Iar dacă 'ncerc trecutul, cu șiru-i de morminte,
Să mi-l rechem zadarnic, — aducerile-aminte
Mi se topesc în suflet ca stelele 'n fântână,
Ca fulgii de zăpadă pe care-i prinzi în mână.

Mă 'ntorc și mă cutremur...

Nemesis, taină crudă,
la-ți îndărăt naframa de calde lacrimi udă !

Tu care, ne 'mblânzită din umbră, fără glas,
M'ai urmărit pe drumul durerii pas cu pas,
Tu care 'ntuneci steaua ce 'n ochii mei scânteie
Și-mi spulberi ale nopții albastre curcubeie,—
Intoarce-ți fruntea rece și lasă-mă de-acum
Străin de mine însu-mi să merg pe-acelaș drum
Pe care-a mers de veacuri nefericita turmă,—
Și voi primi c'un zâmbet popasul cel din urmă...

IN TREN

E larmă și trenul stă gata să plece.
Vagonul se umple de oameni străini.
Mi-e inima strânsă... E șapte și zece.
Mă 'ntorc la fereastră și stau ca pe spini.

Dă-i, neamțule, drumul că n'avem răbdare!
E gata... Un șuer, un repede svon,—
Și simt că se mișcă cu noi... Salutare!
Trec umbre grăbite pe lângă vagon.

E clipa când glasul durerilor tace.
Duc mâna la frunte și ochii mi-i strâng, —
În suflet de-odată un gol mi se face...
Dă-i neamțule drumul, că-mi vine să plâng!

Acum, pe de laturi, încep să rămână
Semnale, macazuri, vagoane și fum ;
Trec umbre de oameni cu steaguri în mână, —
Și trenul, năvalnic, s'așterne la drum.

*

Adio!... Adio, romantică Urbe!
Adio, zădarnic și dulce trecut!...
Din goană, când trenul se 'ndoaie la curbe,
Scot capul afară și lung te salut.

Adio, adio!... Sclipesc în lumină
Priveliști de-o clipă ce 'n zare apun.
În față le cade o verde cortină, —
Și trenul aleargă, aleargă nebun...

Și visul încearcă din nou să mă fure.
Un șes, peste care trec umbre de nori,
E viața-mi pustie, un colț de pădure
Cu vârfuri uscate și cuiburi de ciori...

Dar toate de-a valma se schimbă,—și fumul,
Ca negura deasă din sufletul meu,
Se mistue 'n urmă... Dă-i neamțule drumul,
O clipă să-mi pară că nu mai sunt eu!

*

În arie largă se 'nvârte pământul.
Incepe să curgă întregul teren...
Pe netede șesuri ne ducem ca vântul.
Cantoanele albe se uită la tren...

BALADA CHIRIAȘULUI GRĂBIT

Trec anii, trec lunile 'n goană
Și 'n sbor săptămânile trec.
Rămâi sănătoasă, cucoană,
Că-mi iau geamantanul și plec !

Eu nu știu limanul spre care
Pornesc cu bagajul acum,
Ce demon mă pune 'n mișcare,
Ce taină mă 'ndeamnă la drum.
Dar simt că m'apasă păreții, —
Eu sunt chiriaș trecător :
In scurtul popas al vieții
Vreau multe schimbări de decor.

Am stat la mansardă o lună.
De-acolo, de sus, de la geam,
Și ziua și noaptea pe lună
Priveam ca la teatru, madam' !
Când luna 'mi venea la fereastră,
Orașul părea că mă chiamă
Să-i văd în lumină albastră -
Fantastica lui panoramă...
Mai sus, într-o cameră mică,
Făceau împreună menaj
Un moș, un actor și-o pisică:
Iar dincolo, jos, la etaj
O damă cu vizite multe
Și-alături de ea un burlac,
Un domn serios de la Culte
Cu cioc și cu ghete de lac...

De-acolo, pe-o vreme ploioasă,
Mi-am pus geamantanu 'n tramvai
Și-abia am ajuns pân' acasă, -
Pe Berzei, la conu Mihai.

Țiu minte și-acuma grădina,
Ferestrele unse cu var...
In față sta c'oana Irina
Și 'n curte un fost arhivar.
Vedeai răsărind la olaltă
Un colț luminos de ietac,
Pridvorul cu iederă 'naltă
Și flori zâmbitoare 'n cerdac...
Pe-atunci înfloreă liliacul
Și noaptea cădea parfumată
Umplând de mirezme cerdacul;—
Și-avea arhivarul o fată...
Stam ceasuri întregi sub umbrarul
De flori, așteptând neclintit
(C'avea obicei arhivarul
Să sforăe noaptea cumplit);
Târziu, când se da la o parte
Perdeaua, părea că visez...

Și iar am plecat mai departe,
De teamă să nu mă fixeze.

Străine privești fugare !
Voi nu știți că 'n inimă port
O dulce mireazmă de floare,
Parfumul trecutului mort...

Și-am stat la un unchiu, pe Romană,
Țiu minte... Dar unde n'am stat ?
La domnul Manuc, o persoană
Cu nasul puțin coroiat ;
La doamna Mary, pe Regală,
(O, cum mă ruga să nu plec !
Mi-a scris chiar o carte postală);
Pe strada Unirii la Sbeck ;
Pe Grant, lângă birtul lui Sbierea ;
Pe Witing, pe Tei la Confort,—
M'a dus pretutindenî puterea
Aceluiaș tainic rezort.

C'aşa mi-e viaţa -- o goană
Şi astfel durerile trec...

Rămâi sănătoasă, cucoană,
Că-mi iau geamantanul şi plec

CATRENĚ

„N'o să mai iubesc“, zisese
Biata-mi inimă naivă, —
Dar văzându-te pe tine
A căzut în recidivă.

*

Supărările iubitei
Sunt ca ploile cu soare :
Repezi, dar cu cât mai repezi
Cu atât mai trecătoare.

*

Musafiri la mine 'n casă,
Fără să-i poftesc vre-odată,
Am un șoarec, doi paianjeni
Și din, când în când, o fată.

*

La fereastra ta 'mi zâmbiră
Toate florile din glastră,
Numai floarea cea mai dulce
A fugit de la fereastră.

*

Cum pierzi noaptea cu cetitul!
Am trecut din întâmplare
Și 'mi venea, așa, să intru
Și să suflu 'n luminare...

*

Zici că la războiu, iubito,
Vii cu mine fără preget...
O, dar cum plângeai aseară,
Când te-ai înțepat la deget!

*

Greu mi-i, dragă, fără tine
Și te chem de-atâtea ori, —
Nu din zori și până 'n sară,
Cât din sară până 'n zori...

*

Multe-i spun când nu m'ascultă,
Dar tresar și tac din gură
Când c'un zâmbet își ridică
Ochii de pe cusătură.

*

Toate 's vechi, — a zis poetul...
Chiar și cântecul acesta
A mai fost, odinioară,
Publicat în Zend Avesta.

*

Draga mea, fără cuvinte,
Doar din ochi pricepe toate.
Numai cât mă uit la dânsa
Și-mi răspunde : Nu se poate !...

*

Ochii negri, fața albă,
Păru 'ntunecos și mare,
Inima — un sloi de ghiață.
Alte semnalmente : n'are.

PLOAIE

I

De-o săptămână ține 'ntr-una ploaia
Și-mi pică 'n pat, de sus, din bagdadie...
O noapte încă de-ar mai fi să ție,
Nu m'aș mira să-mi cadă 'n cap odaia!

Avea simptome vagi de nebunie
Peninsula Balcanică, și d'aia
De când s'aprinse 'n Orient văpaia,
Pământul face hidroterapie.

Sau poate că divinul Mizantrop
A hotărît al doilea potop ?...
Oricum ar fi, eu nu mă tem de moarte.

Dar când o 'ncepe altă veşnicie,
Fac cerere să mă permută 'n Marte,
C'aici avem prea multă igrasie.

II

Sunt izolat ca Robinson Crusöe.
Nu vine nime 'n uşa mea să bată...
Şi dacă stau cu uşa încuiată,
E că nici eu de nime n'am nevoie.

Mai fericit ca legendarul Noe,
Din toată omenirea inundată,
În *arca* mea nu am decât o fată :
De-asupra lumii noi plutim în voe...

De geaba vă 'ndesați ca la pomană
Reprezentați ai faunei terestre, —
Nu iau cu mine nici o lighioană!

Căci e destul o singură păreche,
Un trubadur și-o fată fără zestre, —
Ca să refacă toată lumea veche.

BROASCA ȚESTOASĂ

Nu-i vezi nici cap, nici coadă, nici picioare.
Un bolovan... Dar dac'o lași în pace,
Ea scoate botul de sub carapace
Și 'ncet-încet se pune în mișcare...

În câte milioane de tipare,
Cu haine transparente sau opace,
A trebuit Viața să se 'mbrace
În drumu-i de prefaceri milenare!

Căci dibuind o formă mai perfectă,
De la amibă până la insectă
S'a rătăcit în mii de ipoteze.

Și cât drum lung și evoluții grele,
Pân' a ajuns Natura să creeze
Gingașa formă a iubitei mele !

MANON ȘI DES GRIEUX

Ea 'și pune voalul cu mișcări cochete.
El stă cuprins de-o presimțire gravă.
Cerșindu-i mut o clipă de zăbavă
Sărută brațul zâmbitoarei fete.

— „Sunt trist Manon ; mi-e inima bolnavă..”
Atât șopti, cu fața la părete, —
Căci se temea acum să nu-l îmbete
Amețitoarea ochilor otravă.

Și ea s'a dus... În clipa asta mare,
I-a aruncat din prag o sărutare,
Și n'a 'nțeleș durerea-i fără numie.

...O, tu, cea mai nebună dintre toate,
Manon, Manon! de ce-ai lăsat pe lume
Atâtea zeci de mii de strănepoate ?

INFERNUL

INFERNUL

— STANTÉ APOCRIFE LA DIVINA COMEDIE —

I

Allor si mosse, ed io gli tenni die'ro...

DANTE

...Trudit apoi m'am așezat pe-o stâncă.
La capătul călătoriei mele
Se deschidea prăpastie adâncă.

Și străbătând a norilor perdele
Cu 'nveninate ace de lumină,
Sclipeau în întuneric șapte stele.

Eu le simţeam arsura pe retina
Şi 'n van mă apăram, cu faţa 'ntoarsă,
De raza lor caustică şi fină.

Simţii atunci că 'n juru-mi se revarsă
Un pal amurg, ce umple de 'ntristare
Văzduhul mirosind a piatră arsă.

Şi 'n aburi de pucioasă, pe cărare
Văzui venind spre mine fără grabă
Un om cu nasul dezolat şi mare.

Părea că Cerul, pe figura-i slabă
A pus stigmatul dragostei şi-al urii,
Eternizând profilul lui de babă:

Tristeţe-amară 'n colţurile gurii,
O frunte devastată de furtună
Şi de-ale vremii nobile injurii.

Purta pe cap o veștedă cunună
Și n ochii lui părea că, de-opotrivă,
Melancolia lumii 'ntregi s'adună.

Așa, din vasta vremii perspectivă,
El coboră 'n tăcere cătră mine,
Țintind în gol privirea-i corosivă.

— De unde vii și cine ești, străine?
L-am întrebat, abia șoptind cuvântul.
— Eu viu, de unde nimeni nu mai vine...

De șase veacuri m'a 'nghițit pământul.
Viață 'mi dete vitrega Firenze,
Și la Ravenna mi-am găsit mormântul.

Poet am fost, și 'n libere cadențe
Cântai Amorul ce-mi robi toți anii,
Din pragul tristei mele-adolescențe,

Dar vrând să 'mpac a patriei zizanii,
Mărunte intrigi, lupte intestine,
Cu ură grea m'au prigonit dușmanii.

În crud exil, pribeag prin țări străine,
Visai atunci o vastă trilogie
Pe care-am prins-o 'n șiruri de terține

Săpate în granit pe veșnicie ;
Și ca o răzbunare milenară
Am publicat Divina Comedie.

(Un op, pe care anii-l îngropară
Sub comentarii sterpe și pedante,
Ce-mi fac contemporanii de ocară)..."

— Cum tu, ești tu nefericitul Dante,
Cel care-a Morții jalnice mistere
Le-a evocat în rapsodii vibrante ?

Nu pot, Maestre, nici n'am precădere
Să te slăvesc așa cum se cuvine!...
Dar mult aș vrea, spre umedele sfere,

În patria eternelor suspine
Să mă conducă, precum odinioară
Virgiliu te-a călăuzit pe tine."

El, mie:—Oare, crezi că tot ce sboară,
Cum zice un adagiu,—se mănâncă?—
Fiindc'ai scris o cronică ușoară

Nici superficială, nici adâncă,
Vrei să-ți servesc acum de cicerone "..."
— Nici tu, Maestre, nu scriseseși încă

La început, decât vre-o cinci *canzone*,
O carte plină de elucubrații
Și câteva sonete monotone,

Dar lui Virgiliu i-ai intrat în grații
(Adăogai, văzându-l că rezistă), —
El se purta mai bine cu confrății...“

— Epoca voastră materialistă
Mi-a zdruncinat credința de-altă dată, —
O 'ntoarse el. Infernul nu există

Sau cel puțin eu unul niciodată
Nu l-am văzut decât cu ochii minții,
Orbit de-o superstiție uzată.“

Eu lui :— Acestea 's roadele Științii !
Concepția lui Strauss și-a lui Nietzsche,
De care mi s'au strepezit toți dinții !

Dar cel puțin te-ai întrebat ce-ar zice
În clipa asta, dacă fără veste
Te-ar auzi divina Beatrice ?“

El mi-a răspund placid : Amorul este
Un ce banal, prin care Firea drege
A Nimicirii opere funeste ;

Un van instinct, de subt a cărui tege
Nici micro-organismele nu scapă.“
Eu lui : -- Atât ? El mie : -- Se 'nțelege !...“

Văzui atunci în liniște cum crapă
A stâncilor întunecate blocuri
Și trec plutind pe-a nopții neagră apă.

Fantome prinse 'n diafane jocuri
Călcau mărunț văzduhul, fără tropot,
Ca cei ce poartă cauciuc la tocuri.

Apoi un sunet depărtat de clopot
Părù că bate 'n aer *tarantella*,
Și ploaia se porni cu grabnic ropot.

Infricoșat de hreamătul acela
Ce se 'nnălța vuind în vijelie,
Am zis:—Maestre, să deschid umbrela?

N'aș vrea să facem hidroterapie.
La vârsta ta, o gripă subversivă
Te poate da în broncho-pneumonie.“

— Eu nu mă tem de moarte; dimpotrivă,
Răspunse el,—când ai murit odată
E foarte greu să cazi în recidivă..“

Această vorbă îmi păru ciudată.
Cuprins de-un fel de vagă presimțire,
Pândii pe-ascuns figura-i nemișcată.

— Nu m'ai luat cumva c'un plan subțire
Mai adineaori când ziceai, Magistre,
Că ladul nu-i decât o 'nchipuire?“

— E-adevărat că'n negrele-i registre
Am fost trecut ca oaspe onorific..
Și, pradă-acelei amintiri sinistre, —

De și știam că nu pot să modific
Fatalitatea oarbelor destine, —
E drept c'am încercat să te mistific.

Dar văd că totuși nu te pot reține ;
Ca să te vindeci pentru totdeauna,
Ridică-te și vino după mine..."

Cu fulgere verzui creștea furtuna.
Rostind aceste nobile cuvinte
Prin care și-a răscumpărat minciuna,

Maestrul a pornit-o înainte,
Pe cînd, sub cer de sgură și aramă,
Eu mă țineam în urma lui cuminte

Precum se ține puiul după mamă.

II.

„E caddi, come corpo morto cade.”

DANTE

„Pe-aici se intră 'n brațele durerii,
„Pe-aici se intră 'n bezna suterană,
„Precum afirmă Dante Alighieri.

„M'a conceput o 'nchipuire vană,
„Un rafinat instinct de răzbunare,
„Dar m'a 'ntrecut mizeria umană.

„Zădarnică e orice protestare.
„Voi, cei ce 'n lume ați comis păcate,
„Lăsați-vă năravul la intrare“.

Aceste vorbe, oarecum ciudate,
Citindu-le cu jumătate gară
De-asupra unei porți dărăpănate,

Am zis: — Intrarea 'mi pare cam obscură...
N'ar fi prudent să renunțăm, Maestre ?
Căci la un caz cumva de 'ncurcătură,

Nu văd nici uși deschise, nici ferestre
Pe unde teafăr să purced afară,
Utilizând resursele-mi pedestre..."

El mi-a răspuns cu voce funerară :
— De ce te porți acum ca fariseii,
Au vrei să-mi faci fantoma de ocară ?

Privește cel puțin prin borta cheii,
Să știu că nu m'am ostenit de geaba."
Eu, lui : — Pardon ! Așa fac doar lacheii.

Incepe tu! Ori m'ai luat cu graba,
Să 'mi scoți la urmă niscaivă ponoase?
(Și 'n gândul meu: Se oțărăște baba!)

Ce interes avut-ai, ce foloase,
Ca să m'atragi cu vorbele-ți viclene
Prin locurile-acestea dubioase?

Doar știm noi că pe-aici, prin buruiene,
Se află o panteră 'n libertate
Și alte lighioane indigene...

Vrei să m'aplec din curiozitate,
Și 'n vreme ce nici nu gândesc cu gândul
Vr'un cerber să m'apuce pe șa spate?..."

Așa vorbii, cu ochii cercetându-l;
Iar la sfârșit cedarăm fiecare
Când el, când eu, să stăm privind cu rându-l.

Văzui atunci, aproape de intrare,
Un *pudel* gras și plin de panglicuțe,
Cu scâbie canină pe spinare.

O lebădă și câte-va maimuțe
Înconjurau dihania neroadă,
Ce se lăsase moale pe lăbuțe.

Cu gingiile neputând să roadă
Un *beesfteak* crud și tare ca de piatră,
El sta sugând din propria lui coadă.

— Acest cățel ce toată ziua latră,
Rosti Naestrul cu-a lui voce tristă,
A fost un biet erou, lăsat la vatră.“

Cunosc ! am zis cu nasul în batistă.
Dă'mi voe să-i dedic, fiindcă-i place,
Această rimă impresionistă...”

— Vezi colo, între două vingalace,
Un om cu alfabetul la spinare,
Venind pe sub colină într'acoace ?

Acela este tipograful care,
În primul tău poem, din zăpăceală
Ți-a mutilat trei strofe lapidare.“

Atunci la borta cheii, cu sfială
Urmând ilustrei mele Călăuze,
Văzui o mutră plină de cerneală :

Un om trecea... și cele nouă Muze
Îl sgâriau, purtându-l sub escortă
Și obligându-l să le ceară scuze.

— De geaba cauți, i-am strigat prin bortă,
Să scapi de blamul negrei tale fapte !
Sus, pe pământ, poetul te suportă,

Dar jos te-așteaptă a lui Cain noapte,
Precum a zis Francesca da Rimini
Infernul, Cântul V, 107...“

El s'a oprit pe creștetul colinii
Infricoșat de-această amenințare,
Și, neclintită 'n tremurul luminii,

Statura lui s'a proiectat pe zare,
Incovoiată, lungă, amărâtă,
Ca un fantastic semn de întrebare...

Văzui apoi o namilă urâtă,
Un fel de baci cu sârca sub glugă,
Ce sta de-o parte sprijinit în bătă.

De propria lui umbră vrea să fugă
Dar se trezea că'n juru-i gravitează,
Mânat de-o oarbă forță centrifugă.

O clipă se oprea şi, cu emfază,
Țintea 'n pământ căutătura-i proastă,
Apoi din nou pornea ca o sfârlează.

— Acest Zoil, cu proza lui nefastă
A pângărit de două ori pe lună
A Venerei stea limpede şi castă...“

Atât Maestrul apucă să-mi spună.
In umbră se ivise-o albă pată,
Un corp suav ca un reflex de lună...

O blondă apariție 'ntristată
Plutea spre noi din umeda genune...
Şi 'n întuneric, albu-i trup de fată,

Ingenunchiat ca pentru rugăciune
Şi luminos şi fin ca diamantul,
Părea 'ncrustat în ro.ă de cărbune.

— Cu glas pierdut își caută amantul...
Ea are 'n ochi misterul nopții clare,
Pe buze-Amor și 'n inimă Neantul...

Iubirea ei crescuse ca o floare,
Sub ziduri de fățarnică Gomoră,
O dulce 'mpătimire arzătoare :

În ceasuri caste, mângâeri de soră,
Sărutul ei — văpae purpurie,
Privirea — luminiș de auroră...

Și-o clipă fu de-ajuns : pe veșnicie
Se risipiră toate, fără urmă,
Într-un fior de neagră isterie."

— Destul ! Destul !..." Simțeam cum mi se
curmă

Viața 'n piept, — cum vipere rebele
Se svârcolesc în inimă-mi și scurmă...

Și fără glas, cu capul gol sub stele,
Văzând cum iarăș pierе 'n fund, departe,
Fantoma tristă a iubirii mele,

M'am prăbușit cu brațele 'ntr-o parte,
Impins în gol de-o tainică povară,
Cum cade omul fulgerat de moarte.

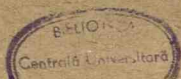
Părea că peste sufletu-mi coboară
O noapte liniștită și adâncă,
Și 'n giulgiuri moi de umbre mă 'nfășoară...

Apoi, cu ochii plini de visuri încă,
M'am scuturat ca după-o catastrofă,
Și m'am trezit din nou pe-aceeași stâncă,

Pe care mă găseam în prima strofă.

VERIFICAT
1987

VERIFICAT

CUPRINSUL:

CUPRINSUL:

	<u>Pag.</u>
Prefața	3
Noapte de Mai	5
Balada popii din Rudeni	10
Balada Morții	14
Balada Munților	18
Pastel sentimental	27
Noapte de iarnă	30
Noapte de toamnă	35
In drum	38
Singuri	40
Amintire	42
Rapsodie de vară	45
Cântece	53
Lângă țârm	56
Broaștele	58
Rapsodii de toamnă	61

3

	Pag.
Pastel	71
Despărțire	74
In tren	77
Balada chiriașului grăbit	80
Catrene	85
Ploaie	89
Broasca țestoasă	92
Manon și Des Grieux	94
Infernul	99

—♦—

DE ACELAȘ AUTOR:

- Parodii originale (epuizat)
- Amintiri din luptele de la Tur-
tucaia (epuizat)
- In ghiara lor...
(Amintiri din Bulgaria și Schițe ușoare).

VERIFICAT
2007

20/45
Biblioteca Nr. 4
Lei 5